

Ganimet Sevdası

– Mecaz Adam · 09 Nisan 2015

Düştüğüm çıkmazları düşündükçe vuslat düşüm anlamsızlaşıyor. Bir siyah nokta gibi küçülüyor umutlarım. Hayatın kıyısında verdiğim yaşam mücadelelerini düşünüyorum daha sonra. Herkes mutlu bir pazar sabahında sevdikleriyle, ben yine bir başımayım. Öyle yalnız öyle çaresiz öyle bedbaht...

Ne varsa sildim geçmişe dair. İzlerini bile yok edercesine deştim kalbimi. Kendimden bile vazgeçtiğim oldu. Kalbim bir morg kokuşmuş cesetler yatıyor içinde. Kalbime gömdüğüm cesetlerden en acı verenisin. Bir ölü nasıl olurda canımı yakabilir. Zaman dursa da hayat geçip gidiyor. Hiçbir zaman yaşayamayacağım benden aldıklarını biliyorum. Giderken öyle bir boşluk bıraktın ki yüreğimde gelenlerin varlığından bile haberim yok. Ve gidenlerin bıraktığı boşluk bile seninkinin üzerine çıkamaz. Ve inan sen bile çıkıp gelsen ansızın. O dinmek bilmeyen yara, o dipsiz boşluk dolmaz...

En acı intiharım oldun ölüm bile çocuk oyunu gibi geliyor artık. Ensemde duran ölüm bile çekip gitti. Kovalıyorum onu bir ıssızlık da tehditler savuruyorum. Azrail'e bile kafa tutuyorum. Bir sende koşulsuzdum. Artık ölmek isteyişlerimde bile bir menfaat var, seni unutmak ve bir daha hiç hatırlamamak. Bir ganimettim senin için. Elde etmek için her türlü kirli oyunları oynadın. Beni bulduğun anda yitirdin. Mevsimlik bir aşkın ömürlük pişmanlığısın artık. Bizi bitiren sen, seni öldürense ganimet sevdandı...